

„Cu ce măsură măsurați...”

Marti, 2 august 2011

Gili Cârstea

Sabatul trecut a fost oaspete la o comunitate din marile noastre orașe un rabin de frunte al teologiei adventiste românești, unul dintre cei care pe noi ne-au etichetat deja ca eretici, că am desființat Scriptura în favoarea unor achiziții heterodoxe și dubioase, că aducem noutăți ciudate și periculoase, pe care dânsul nu le regăsește în Scriptură.

Ceea ce s-a întâmplat în acea adunare este o foarte precisă împlinire a învățaturii: „Cu ce măsură măsurați, cu aceea vi se va măsura” (Matei 7:2), și, „Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26:52).

Fratele nostru teolog dorea să transmită poporului viziunea lui personală cu privire la Sanctuar, așa cum și este numit programul video postat pe pagina de internet a comunității unde era oaspete.

El încerca să explice că pasajele biblice, sau viziunile sorei White, nu trebuiesc luate ad-literam, că ele sunt folosite doar ca să transmită un mesaj, o învățătură spirituală, o realitate care nu poate fi redată în cuvinte omenești. El dădea exemplu viziunea în care sora White vede pe Noul Pământ anumiți oameni ale căror haine aveau un tiv roșu la poale. Viziunea nu urmărește să ne descrie felul în care se vor îmbrăca oamenii pe Noul Pământ, ci era un detaliu care să specifice că acei oameni au fost omorâți pentru credința lor. Erau acolo și copilași cu aripi culegând floricele pe munți. Ce este cu acești copii? Dacă sunt de pe pământ, de ce nu au crescut timp de o mie de ani cât au stat în cer? Și dacă s-au născut în cer, cum se explică afirmația Domnului Hristos că în lumea viitoare nu va mai exista căsătorie și copii, ci vom fi ca îngerii?

El recunoaște că mulți ani nu a avut un răspuns la această dilemă. Recent, când a recitat viziunea, a descoperit un element, aparent minor, care l-a luminat. Viziunea spunea că erau acolo și copilași care aveau un tiv roșu pe hăinuțele lor. Bingo! Deci totul era o scenă descrisă în imagini omenești, familiare profetului, ca să se poată transmite un mesaj, anume că vor fi și copii martiri, omorâți pe pământ pentru credința lor.

Explicația este corectă, și se aplică celor mai multe viziuni și pasaje din Scriptură. Scriptura vremii Domnului Hristos este o mare colecție de metafore și ilustrații, pe care rabinii le transformaseră în realități sacrosancte, și obligau pe oameni să le practice. Chiar ucenicii au remarcat că Domnul Hristos vorbea bisericii acelei vremi „în pilde, și fără pilde nu le vorbea deloc” (Matei 13:34).

Ascultând poziția lui, am fost în același timp șocat și încântat.

Încântat, deoarece noi de ani de zile facem apel la o astfel de abordare a pasajelor inspirate, și se părea că vorbim în vânt. Iată în sfârșit pe cineva care susține această manieră de abordare a viziunilor.

Șocat, deoarece chiar rabinul nostru favorit este cel mai înverșunat critic al manierei noastre de a interpreta viziunile, în special nimicirea păcătoșilor la sfârșitul celor 1000 de ani. Și iată că el însuși susține acum această metodă, fără să-și ceară scuze că pe noi ne condamnă vehement pentru folosirea ei.

Dar să ne întoarcem în sala unde se desfășoară evenimentul.

Tocmai când credea că a reușit să lumineze norodul (sau, mă rog, scaunele goale, aflate în majoritate zdrobitoare) se ridică un frate, cere microfonul și spune (*redau exact cuvintele lui, fără editare*):

- „Aș dori ca să nu atenuați importanța sanctuarului, cu povestiri din astea de copii sau de alte... Problema sanctuarului este problema numărul unu a adventiștilor de ziua a șaptea. Asta ne deosebește pe noi de celelalte culte. Dacă ne împotmolim în înțelegerea sanctuarului, și a lucrării Domnului Hristos ca Mare Preot, însemnează că n-am înțeles nimic...

- (*Rabi:*) Da, vă mulțumesc...

Dar omul nu se lasă oprit:

- ...Însemnează că biserica va decădea și mai mult, datorită faptului că noi tratăm cu atâta inferioritate problema sanctuarului. De ce nu se pune accentul pe... Solia sanctuarului face parte din solia neprihănirii prin credință. Ce spune sora White în cartea „Astăzi cu Dumnezeu,” la pagina 88: „Bisericile mor din lipsa învățaturii subiectului neprihănirii prin credința în Hristos și a altor subiecte înrudite.” De ce nu se dă atenție... Sora White spune, în „Mărturii” volumul 5: Problema sanctuarului trebuie accentuată mereu în fața comunităților, poporul să fie bine instruit în ce privește sanctuarul și lucrarea Domnului Hristos ca Mare Preot acolo... Și noi, aducem fel de fel de argumente ca să diminuăm importanța Sanctuarului. Asta eu consider o lucrare care nu e de la Dumnezeu.”

Stupoare în sală, iar vorbitorul începe să se bâlbâie, cum că el recunoaște că s-ar putea să n-aibă dreptate, cum că nu a avut timp să explice detaliat ce crede, că scumpii frați care contestă viziunea lui ar trebui să-i citească seria de prelegeri din *Curier* numită „Măsuța cu nisip,” și înainte să fie oprit de intervenția pastorului local, mai apucă să dea un sfat prețios, evident supărat:

- „Studiați-le pe acelea și vedeți dacă merită atenție... dacă nu...
mergeți mai departe și lăsați-mă pe mine în grija lui Dumnezeu...”

Pastorul ia microfonul și calmează spiritele, cu argumentul că nu este potrivit să punem la îndoială sinceritatea relației celuilalt cu Dumnezeu, că lucrurile trebuiesc discutate cu calm și fără încărcătură emoțională. Nu putem declara „eu sunt de la Dumnezeu, tu nu ești de la Dumnezeu.” Spunea că nu este frumos așa.

Ce l-a făcut pe fratele rabin să solicite opozițiilor să fie „lăsat în grija lui Dumnezeu”? Nu mi s-a părut că cineva de acolo i-a cerut demisia sau excluderea. Omul doar și-a exprimat opinia că vorbitorul nu face lucrarea lui Dumnezeu, și a exprimat-o cu respect și fără atacuri la persoană. (Sau necazul o fi venit din imprudența omului din sală de a rosti cuvinte interzise, precum „88”? Era doar pagina dintr-o carte, nimic legat de Minneapolis. Dar mai știi? Complicată treaba asta cu „Sindromul Minneapolis” ... Dă reacții ciudate și imprevizibile).

Ceea ce este tulburător în acest incident este că fratele rabin folosește împotriva noastră exact același gen de argumente, retorică și metodologie, dar infinit mai violent, sistematic și persistent. Chiar recent a slobozit pe internet o prezentare în care ne declara eretici și liberali, pentru credința noastră că Dumnezeu nu pedepsește cu moartea pe copiii Săi neascultători.

Încearcă acum să trezească o biserică înțepenită în dogmatism, fără să înceapă cu începutul, adică să recunoască deschis și public faptul că profesorii de la seminar sunt principalii vinovați pentru ceea ce crede poporul de pe scaunele adunării. Ei au format generații de pastori cu o foarte șubredă viziune asupra Sanctuarului, și cu o extrem de vicioasă poziție față de lumina nouă. Să încerci acum să dregi busuiocul cu poporul, fără ca mai întâi să-l dregi cu corpul pastoral, mie mi se pare o scurtătură... neisprăvită. Ascultați ce spune mai departe fratele rabin:

„Afirmatia mea a fost că doctrina aceasta merită un studiu, în continuare făcut în mod cinstit și după Bibile și după Spiritul Profetic, ca să putem progresa ca biserică chiar. Aici totul pornește de la o anumită concepție fundamentală pe care o avem despre doctrina bisericii. Este doctrina bisericii ceva dat odată la un anumit timp, căzut din cer, și dat în mod complet și perfect odată pentru totdeauna? Sau sunt niște adevăruri care s-au dezvoltat în timp, și se dezvoltă până la sfârșit, și cu contribuția noastră, a tuturor.”

El spune că nu, doctrina adventistă nu a căzut din cer gata formulată, apoi continuă să explice felul în care s-a dezvoltat adevărul în primii ani de după 1844.

Și noi credem la fel. Credem că doctrina sanctuarului merită un studiu „cinstit” și de aceea am renunțat la orice alt interes în lumea aceasta pentru el. De peste treizeci de ani ne-am aplecat asupra lui cu seriozitate, doar ca să auzim de la fratele rabin că suntem „profeți meteorici,” că batem la cap biserica aceasta sfântă cu heterodoxiile noastre, că o plictisim cu fanteziile noastre istorice.

Dar ne bucurăm - și mulțumim fratelui - să aflăm că de sabatul trecut, 30 iulie 2011, doctrina bisericii nu este căzută din cer, nu este completă și perfectă o dată pentru totdeauna, și mai ales ne bucurăm că ea se dezvoltă și cu contribuția noastră. Acum, nu este sigur dacă în acest „noastră” sunt incluși toți neica nimeni ca noi, sau

doar elita academică și teologică a națiunii. Ar fi bine să fim notificați cât mai repede, să nu ne facem iluzii copilărești.

Și de parcă incidentul descris aici nu era suficient, spre sfârșit se mai scoală un frate de pe ultimul rând, cam de aceeași vârstă cu primul, să-i reproșeze fratelui teolog că a răsturnat toată Scriptura:

„Observai că tot ce ați spus dumneavoastră, că toată Scriptura ați dat-o peste cap. Nu mai e nimic în Scriptură bun. Nimic nu mai e...”

Ce coșmar o fi pentru fratele nostru rabin să audă ecoul propriilor lui cuvinte, pe care le-a aruncat în toată blogosfera împotriva noastră, cum se întorc acum împotriva lui. Și venind de unde se aștepta mai puțin, de la talpa țării, care de obicei este obedientă și anesteziată. Parcă am avut o mică străfulgerare despre cum va fi atunci când mulțimile vor năvăli peste pastorii lor, care nu le-au spus la timp ceea ce era de spus.

Și fratele Ilie (omul din fundul sălii) a terminat așa:

„Mai bine ar fi să închidem, și să ne rugăm Domnului să ne ierte pentru ce am făcut noi astăzi.”

Nu vrem să spunem aici că acești frați din comunitatea Pitești aveau dreptate. Ei doar țineau cu dinții de ceea ce au înțeles, așa cum și fratele rabin ține cu dinții de ceea ce a înțeles el.

Acești frați își exprimau îngrijorarea la ceea ce ei percepeau a fi un atac la doctrina bisericii, și au făcut-o cu mult mai multă eleganță decât își exprimă fratele rabin îngrijorarea față de ceea ce el consideră un atac la doctrina bisericii.

Acești frați simțeau cum li se trage preșul de sub picioare, înțelegând că tot ce au auzit ei o viață întreagă s-ar putea să nu fie chiar așa. Exact același lucru simte și fratele rabin, când este confruntat cu solia foarte prețioasă căreia el i-a întors spatele, deși odată părea încântat de frumusețea ei. Acum se vede depășit de ea, își dă seama că nu a ținut pasul cu lumina, știe profeția care spune că cei ce nu vor înainta în slava crescândă a soliei îngerului al treilea o vor numi lumină falsă (RH, 27 mai 1890), și reacționează exact ca și acești frați, declarând strident că aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu.

Dacă este sau nu lucrarea lui Dumnezeu, vom vedea odată. Pentru moment, tot ce ne putem dori este să beneficiem și noi de frumosul tratament pe care fratele nostru teolog îl solicita de la audiența sa problematică din sabatul trecut.

Așa că, sfioși dar plini de încredere că judecata sa este sănătoasă, spunem: „Am scris și noi niște cărți, niște articole pe internet, studiați-le pe acelea și vedeți dacă merită atenție... dacă nu... mergeți mai departe și lăsați-ne pe noi în grija lui Dumnezeu.”